

ამერიკის მომავალი და 2020 წლის 18 ივლისი — ნომერი სამი

ნეტარ არიან თვალნი, რომელნი ხედავენ, და ყურნი, რომელნი ისმენენ

Jeff Pippenger

2023-08-25

რეფორმატორული მოძრაობების ხაზები წარმოადგენს გასაღებს გამოცხადების მეთავე თავის „შვიდი ქუხილის“ გასაგებად. „შვიდი ქუხილი“ გამოხატავს პირველი ანგელოზის უწყების ძალმოსილებით აღჭურვის ისტორიას 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებამდე. მეთავე თავი თავად ამ თავში სამ შინაგან მოწმობას გვაწვდის ამ გაგების დასადასტურებლად.

„1840–44 წლების ადვენტური მოძრაობა ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება იყო; პირველი ანგელოზის უწყება წარიტანა მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე, და ზოგიერთ ქვეყანაში შეინიშნებოდა უდიდესი რელიგიური ინტერესი, რომლის მსგავსი არც ერთ ქვეყანაში არ უნახავთ მეთექვსმეტე საუკუნის რეფორმაციის შემდეგ; მაგრამ ყოველივე ამას გადააჭარბებს ძლევამოსილი მოძრაობა მესამე ანგელოზის უკანასკნელი გაფრთხილების ქვეშ.“ The Great Controversy, 611.

პირველი ანგელოზის უწყება სამყაროს 1840 წლიდან მოყოლებული მიეწოდა. ურია სმიტი გამოხატავს პიონერულ გაგებას, რაც Sister White-ის შეხედულებასაც ეთანხმება. სმიტი აღიარებს, რომ პირველი ანგელოზი 1798 წელს მოვიდა, და აჩვენებს, რომ სწორედ ეს პირველი ანგელოზი იყო, რომელიც 1840 წელს ჩამოვიდა. სმიტსა და პიონერებს უბრალოდ ვერ შეუნიშნავთ განსხვავება უწყების მოსვლასა და მისი ძალით აღჭურვას შორის. სმიტი ნათლად აცხადებს, რომ როდესაც გამოცხადების მეთავე თავის ანგელოზმა ერთი ფეხი ზღვაზე დადგა და ერთი — მიწაზე, ეს აღნიშნავდა იმ უწყებას, რომელიც სამყაროს მიეწოდებოდა.

„ამგვარად, 1798 წელს ქრისტეს დღის მოახლოების გამოცხადების წინააღმდეგ დაწესებული შეზღუდვა შეწყდა; 1798 წელს დაიწყო აღსასრულის ჟამი და პატარა წიგნს ბეჭედი მოეხსნა. ამ პერიოდიდან, მაშასადამე, გამოცხადების 14-ე თავის ანგელოზი გამოვიდა და ქადაგებს, რომ დადგა ღვთის სამსჯავროს ჟამი; და სწორედ ამ დროიდან 10-ე თავის ანგელოზმაც დაიკავა თავისი ადგილი ზღვასა და ხმელეთზე და დაიფიცა, რომ ჟამი აღარ იქნება. მათი იგივეობა ექვს არ იწვევს; და ყველა არგუმენტი, რომელიც ერთის ადგილსამყოფლის განსაზღვრას ემსახურება, მეორის შემთხვევაშიც თანაბრად ძალაშია. აქ არ არის საჭირო რაიმე არგუმენტში შესვლა იმის საჩვენებლად, რომ ახლანდელი თაობა ამ ორი წინასწარმეტყველების აღსრულებას შეესწრება. ადვენტის ქადაგებაში, განსაკუთრებით 1840-დან 1844 წლამდე, დაიწყო მათი სრული და დაწვრილებითი აღსრულება. ამ ანგელოზის მდგომარეობა — ერთი ფეხი ზღვაზე და მეორე ხმელეთზე — მიუთითებს მისი ქადაგების ფართო გავრცელებაზე ზღვითაც და ხმელეთითაც. ეს უწყება მხოლოდ

ერთი ქვეყნისთვის რომ ყოფილიყო განკუთვნილი, საკმარისი იქნებოდა, ანგელოზს თავისი ადგილი მხოლოდ ხმელეთზე დაეკავებინა. მაგრამ მას ერთი ფეხი ზღვაზე უდგას, საიდანაც შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ მისი უწყება გადაკვეთდა ოკეანეს და გავრცელდებოდა დედამიწის სხვადასხვა ერსა და ნაწილებში; და ამ დასკვნას აძლიერებს ის ფაქტი, რომ ზემოთ მოხსენიებული ადვენტის უწყება მართლაც მივიდა მსოფლიოს ყველა მისიონერულ სადგურამდე. ამის შესახებ მეტი — 14-ე თავში.“ Uriah Smith, *Thoughts on Daniel and the Revelation*, 521.

ამრიგად, მეათე თავის პირველი მუხლი მიუთითებს 1840 წლის 11 აგვისტოზე, რადგან იმ დროს გამოცხადების მეცხრე თავში მოცემული წინასწარმეტყველების თანახმად, ოსმალეთის უზენაესობის წინასწარმეტყველებული დასასრული დადგა. და უაითის და აცხადებს:

„1840 წელს წინასწარმეტყველების კიდევ ერთმა საგულისხმო აღსრულებამ ფართო ინტერესი აღძრა. ორი წლით ადრე, იოშია ლიჩმა, მეორე მოსვლის შესახებ მქადაგებელ ერთ-ერთ წამყვან მსახურთაგანმა, გამოაქვეყნა გამოცხადების 9-ე თავის განმარტება, რომელშიც ოსმალეთის იმპერიის დაცემა იწინასწარმეტყველა. მისი გამოთვლების თანახმად, ეს ძალა უნდა დამხოვილიყო... 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც შეიძლება მოსალოდნელი იყოს, რომ კონსტანტინოპოლში ოსმალეთის ძალაუფლება შეიმუსრება. და მე მწამს, რომ სწორედ ასე აღმოჩნდება.“

„ზუსტად იმ დროს, რომელიც მითითებული იყო, თურქეთმა, თავისი ელჩების მეშვეობით, მიიღო ევროპის მოკავშირე ძალთა მფარველობა და ამგვარად საკუთარი თავი ქრისტიანული ერების კონტროლის ქვეშ მოაქცია. ეს მოვლენა წინასწარმეტყველებას ზედმიწევნით აღსრულებდა. როცა ეს ცნობილი გახდა, მრავალი დარწმუნდა წინასწარმეტყველების განმარტების იმ პრინციპების სისწორეში, რომლებიც მიღერმა და მისმა თანამოაზრეებმა მიიღეს, და ადვენტურ მოძრაობას საოცარი ბიძგი მიეცა. სწავლული და მაღალი მდგომარეობის მქონე ადამიანები მიღერთან გაერთიანდნენ როგორც მისი შეხედულებების ქადაგებაში, ისე მათ გამოქვეყნებაში, და 1840-დან 1844 წლამდე ეს საქმე სწრაფად გაფართოვდა.“ *The Great Controversy*, 334, 335.

მეათე თავის პირველი მუხლი არის 1840 წელი, ხოლო მეათე მუხლში ვხედავთ იოანეს მწარედ იმედგაცრუებულს 1844 წლის 22 ოქტომბერს. იოანე წარმოადგენდა მათ, ვინც პატარა წიგნის უწყება ქვეყნიერებას მიუტანა, მხოლოდ იმისათვის, რომ 1844 წლის 22 ოქტომბერს მწარე იმედგაცრუება განეცადათ. პირველი მუხლიდან მეათე მუხლამდე წარმოდგენილია 1840-დან 1844 წლამდე ისტორია. ეს არის ერთი შინაგანი მოწმობა მეათე თავის ფარგლებში.

სხვა მოწმე არის იოანე, რომელიც ჰამს პატარა წიგნს; იგი მის პირში ტკბილია, რაც გამოხატავს მის მიერ 1840 წლის 11 აგვისტოს უწყების მიღებას, ხოლო შემდეგ 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუებისას მის მუცელში მწარედ იქცა.

და ავიღე პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჰამე იგი; და იყო იგი ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი; და როგორც კი შევჰამე იგი, ჩემი მუცელი გამიმწარდა. გამოცხადება 10:10.

მეათე მუხლი ერთ მუხლში განასახიერებს სწორედ 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდის მთელ ისტორიას. ეს არის მეორე შინაგანი მოწმობა იმ თავის შიგნით, რომ „შვიდი ქუხილი“ სწორედ ამ ისტორიას წარმოადგენს. დამ უაითმა უკვე დაადგინა, რომ „შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს იმ მოვლენათა აღწერას, რომლებიც პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებების დროს მოხდა. მეორე ანგელოზის უწყება დიდი იმედგაცრუებით დასრულდა, ამიტომ „შვიდი ქუხილი“ იმავე ისტორიას წარმოადგენს. სამი შინაგანი მოწმე ამყარებს ჭეშმარიტებას, რომ 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებამდე პერიოდი ის წინასწარმეტყველური ისტორიაა, რომელსაც გამოცხადების მეათე თავში განსაკუთრებული ყურადღება ექცევა.

მაშინ, უკანასკნელ მუხლში, „შვიდ ქექა-ქუხილთან“ დაკავშირებულ ჭეშმარიტებასთან შეთანხმებით, მოცემულია ბრძანება ამ უწყების წარდგენისთვის, და ისიც, რომ სწორედ ეს ისტორია უნდა განმეორდეს.

და მან მითხრა: კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველო მრავალი ხალხის, ერის, ენისა და მეფის წინაშე. გამოცხადება 10:11.

შვიდი ქუხილი მიუთითებს იმაზე, რომ ადვენტიზმის დასაწყისი — რომელიც მაშინ დაიწყო, როცა „აღსასრულის ჟამს“ დაბეჭდილი გზავნილი ძალით აღიჭურვა — წარმოაჩენდა ადვენტიზმის დასასრულს, როდესაც 1989 წელს დაბეჭდილი გახსნილი გზავნილი ძალით აღიჭურვებოდა გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზის მიერ კი არა, არამედ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ჩამომავალი ანგელოზის მიერ. გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი 2001 წლის 11 სექტემბერს ჩამოვიდა, და ახლა ჩვენ უუახლოვდებით 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდის ისტორიული გამეორების დასასრულს.

მეათე თავის ეს დაკვირვებანი უკვე წლების განმავლობაში საჯარო სფეროში იყო ცნობილი. რაც ბოლო დრომდე არასოდეს ყოფილა შეცნობილი, ის არის, რომ იმ წმიდა ისტორიასთან ერთად მასში ჩაშენებულია კიდევ ერთი წმიდა ისტორია. ეს ისტორია მხოლოდ მათ მიერ იქნება ამოცნობილი, ვინც იღებს ალფასა და ომეგას პრინციპს, რომელიც რაიმე საგნის დასასრულს მის დასაწყისთან აიგივებს. წმიდა ისტორიის შიგნით ჩაშენებული ისტორია იწყება იმედგაცრუებით და სრულდება დიდ იმედგაცრუებით. 1843-დან 1844 წლამდე ისტორია არის ისტორიის განსაკუთრებული ხაზი, რომელიც 1840-დან 1844 წლამდე ისტორიის შიგნით მდებარეობს, თუმცა მისგან განსხვავებულია. ამ ისტორიის ხაზს მიმართავენ როგორც დანი უაითი, ისე ქრისტე.

„1840–1844 წლებში მოცემული ყველა უწყება ახლაც ძალმოსილად უნდა იქნეს გადაცემული, რადგან მრავალი ადამიანი გზას ასცდა. ეს უწყებანი ყველა ეკლესიამდე უნდა მივიდეს.

ქრისტემ თქვა: „ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს“ [მათ. 13:16, 17]. ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც იხილა 1843 და 1844 წლებში.

„უწყება მიეცა. და არ უნდა იყოს დაყოვნება ამ უწყების განმეორებაში, რადგან ჟამის ნიშნები სრულდება; დასასრულის საქმე უნდა აღსრულდეს. დიდი საქმე მოკლე დროში აღსრულდება. მალე ღვთის განგებულებით მიეცემა უწყება, რომელიც ძლიერ ღაღადად გადაიზრდება. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილხვედრში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

„წინასწარმეტყველებსა და მართალ კაცებს სურდათ ეხილათ ის საგნები“, რომლებიც „იხილეს 1843 და 1844 წლებში“. იესომ ამ წმინდა ისტორიას ორ სახარებაში მიმართა, მაგრამ თითოეული მოხსენიება განსხვავებულ კონტექსტში იყო.

და მრავალს ელაპარაკებოდა მათ იგავებით და ეუბნებოდა: აჰა, გამოვიდა მთესველი თესვად; და როცა თესავდა, ზოგი თესლი გზისპირას დავარდა, და მოვიდნენ ცის ფრინველნი და შეჭამეს იგი. ზოგი კლდოვან ადგილას დავარდა, სადაც ბევრი მიწა არ იყო; და მაშინვე ამოვიდა, რადგან მიწას სიღრმე არ ჰქონდა. ხოლო როცა მზე ამოვიდა, მოიწვა; და რადგან ფესვი არ ჰქონდა, გახმა. ზოგი ეკალთა შორის დავარდა; და ეკლები გაიზარდა და დაახშო იგი. ხოლო ზოგი კარგ მიწაზე დავარდა და ნაყოფი გამოიღო: ზოგმა ასმაგი, ზოგმა სამოცმაგი, ზოგმა ოცდაათმაგი. ვისაც ყური აქვს სასმენად, ისმინოს. და მოვიდნენ მოწაფენი და უთხრეს მას: რატომ ელაპარაკები მათ იგავებით? მან პასუხად უთხრა მათ: იმიტომ, რომ თქვენ მოგეცათ ცათა სასუფეველის საიდუმლოთა ცოდნა, ხოლო მათ ეს არ მისცემიათ. რადგან ვისაც აქვს, მას მიეცემა და უმეტესიც ექნება; ხოლო ვისაც არა აქვს, იმას ისიც წაერთმევა, რაცა აქვს. ამიტომ ველაპარაკები მათ იგავებით, რომ ხედვით ვერ ხედავენ, და სმენით ესმით, მაგრამ არ ისმენენ და არც იგებენ. და მათზე სრულდება ესაიას წინასწარმეტყველება, რომელიც ამბობს: სმენით მოისმენთ და ვერ გაიგებთ; და ხედვით დაინახავთ და ვერ შეიცნობთ. რადგან გასუქდა ამ ხალხის გული, და ყურებით მძიმედ ისმენენ, და თვალები დახუჭეს, რათა არ იხილონ თვალებით, და არ მოისმინონ ყურებით, და გულით არ გაიგონ, და არ მოიქცნენ, და არ განკურნო ისინი. ხოლო ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, რომ მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს. მათე 13:3–17.

იესო მათეს სახარებაში, როდესაც ღვთის სიტყვის მოქმედებაზე საუბრობს და ადამიანებს „მოსმენას“ მოუწოდებს, მიუთითებს, რომ ლაოდიკიელები, რომლებიც უარყოფენ უწყებას, რომლის ხილვაც წინასწარმეტყველებს სურდათ, ესაიას წიგნის მეექვსე თავში არიან წარმოდგენილნი. „Future for America“-მ არაერთხელ წარმოადგინა ესაიას მეექვსე თავი 2001 წლის 11 სექტემბრის კონტექსტში, ვინაიდან იმ დღეს ისლამის თავდასხმასთან ერთად გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა და თავისი დიდებით გაანათა დედამიწა. ყველა წინასწარმეტყველი ერთმანეთთან თანხმობაშია, და ესაიას მეექვსე თავის მესამე მუხლში ვკოულობთ უშუალო მითითებას სწორედ იმ ანგელოზზე.

იმ წელს, როდესაც მეფე უზია მოკვდა, ვიხილე უფალი, ტახტზე მჯდომარე, მაღლად აღმართული, და მისი სამოსლის კალთა ავსებდა ტაძარს. მის ზემოთ

იდგნენ სერაფიმები: თითოეულს ექვსი ფრთა ჰქონდა; ორით თავის სახეს იფარავდა, ორით ფეხებს იფარავდა, და ორით დაფრინავდა. და ერთი მეორეს შეჰლაღადებდა და იტყოდა: წმიდა, წმიდა, წმიდაა ცაბაოთ უფალი; მთელი დედამიწა სავსება მისი დიდებით. ესაია 6:1–3.

მიწა განათდება მისი დიდებით, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოდის, და ესაია გვაწვდის კიდევ ერთ მნიშვნელოვან გასაღებს, როდესაც გვამცნობს, რომ მისი ხილვა საწმიდრის შესახებ მოხდა იმ წელს, როცა მეფე უზია მოკვდა. მეფე უზიამ სცადა ტაძარში მღვდლის საქმის აღსრულება. ოთხმოცმა მღვდელმა და მღვდელმთავარმა წინ აღუდგნენ მას, რათა ეს არ გაეკეთებინა, ვიდრე უფალმა შუბლზე კეთრი არ დასცა. მან მიიღო მხეცის ნიშანი, რადგან სცადა თავისი სახელმწიფო ძალაუფლების შერწყმა ეკლესიის ძალაუფლებასთან. იგი მაშინვე არ მომკვდარა; ტახტიდან ჩამოაცილეს და ჩაანაცვლეს, და დროის განმავლობაში საბოლოოდ მოკვდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. ადვენტიტური ეკლესია თანდათან კვდება, როგორც ქრისტეს დროს იუდეველთა ეკლესია მოკვდა. მაგრამ 2001 წლის 11 სექტემბერს ადვენტიზმი, რომელმაც უკვე უარყო დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლის უწყება, დასრულდა როგორც ამერიკის შეერთებული შტატების პროტესტანტული რქა, და ისინი, ვინც ესაიათი არიან წარმოდგენილნი, მაშინ მოწოდებულნი იქნენ, მიეტანათ უწყება, რომელიც წარმოდგენილია გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი ხმით.

და შევიდა მის უკან მღვდელი აზარია და მასთან ერთად ოთხმოცი უფლის მღვდელი, მხნე კაცნი. და წინ აღუდგნენ მეფე უზიას და უთხრეს მას: შენ არ გეკუთვნის, უზია, უფლისთვის საკმევლის კმევა, არამედ აარონის ძეთა, მღვდელთა, რომელნიც ნაკურთხნი არიან საკმევლის საკმევად; გამოდი საწმიდრიდან, რადგან დანაშაული ჩაიდინე, და ეს არ იქნება შენთვის პატივად უფალი ღმერთისაგან. მაშინ განრისხდა უზია, და საკმეველიანი ეჭირა ხელში საკმევლის საკმევად; და როცა განრისხებული იყო მღვდლებზე, კეთრი აღმოუჩნდა შუბლზე მღვდელთა წინაშე, უფლის სახლში, საკმევლის სამსხვერპლოსთან. და აზარია მღვდელმთავარმა და ყველა მღვდელმა შეხედეს მას, და აჰა, კეთროვანი იყო თავის შუბლზე; და გამოდევნეს იგი იქიდან; თვითონაც იჩქარა გასვლა, რადგან უფალს დაესაჯა იგი. და იყო მეფე უზია კეთროვანი თავისი სიკვდილის დღემდე, და ცხოვრობდა განცალკევებულ სახლში, როგორც კეთროვანი, რადგან მოკვეთილი იყო უფლის სახლიდან; და მისი ძე იოთამი იყო სამეფო სახლის ზედამხედველი, განაგებდა ქვეყნის ხალხს. 2 ნემტა 26:17–21.

მნიშვნელოვანია აღიარებულ იქნას, რომ პროტესტანტიზმის რქა 2001 წლის 11 სექტემბერს ამოღებულ იქნა მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესიიდან, რადგან ბოლო დღეებში გამოცხადების წიგნის უწყების ბეჭდის ახსნას სამი ძირითადი ელემენტი აქვს. ერთი არის რესპუბლიკანიზმის რქისა და პროტესტანტიზმის რქის პარალელური ისტორია. მეორე ელემენტი, რომელიც აუცილებლად უნდა იქნეს აღიარებული, არის შვიდი ეკლესიის მნიშვნელობა, და, რასაკვირველია, მესამეა „შვიდი ქუხილი“. ეს სამივე წინასწარმეტყველური ელემენტი შეადგენს იმ უწყებას, რომელსაც ბეჭედი ეხსნება, და აუცილებელია აღიარებულ იქნას, რომ როგორც ქრისტეს დროს გვერდი

აუარეს იუდეველთა ეკლესიას, ასევე ადვენტიზმს გვერდს უვლიან „ბოლო დღეებში“.

ესაია ნებაყოფლობით იღებს დავალებას, მიუტანოს უწყება ღვთის მოღალატე რჩეულ ერს მის ეპოქაში, ხოლო იესო იმავე სიტყვებს იყენებს, რათა იმავე მდგომარეობას მიმართოს თავის ეპოქაში. აღთქმით რჩეულ ერს გვერდს უვლიან, და ისინი უარს ამბობენ „ისმინონ“ და განიკურნონ.

და თქვა: წადი და უთხარი ამ ხალხს: სმენით ისმინეთ, მაგრამ ნუ გაიგებთ; მხედველობით იხილეთ, მაგრამ ნუ შეიცნობთ. გაასუქე ამ ხალხის გული, დაუმიძმე მათ ყურები და დაუხუჭე თვალები, რათა არ იხილონ თავიანთი თვალებით, და არ ისმინონ თავიანთი ყურებით, და არ გაიგონ თავიანთი გულით, და არ მოიქცნენ, და არ განიკურნონ. ესაია 6:9, 10.

საქმე, რომელსაც ესაია იკისრებს, ის საქმეა, რომელიც იოანემ და ეზეკიელმა იკისრეს, როდესაც შეჭამეს პატარა წიგნი. მათ მიაქვთ მხილების უწყება აღთქმით რჩეულ ხალხთან, რომელიც იმ მდგომარეობაშია, რომ უფლის პირიდან ამოინთხეს. მეორედ, როცა იესო იხსენიებს იმ ისტორიას, რომლის ხილვაც წინასწარმეტყველებსა და მართალ კაცებს სურდათ, ეს ლუკას მიერაა ჩაწერილი.

და შენ, კაპერნაუმი, რომელიც ცამდე ამაღლებულხარ, ჯოჯოხეთამდე დაემხო. ვინც თქვენ გისმენთ, მე მისმენს; და ვინც თქვენ უგულუბელგყოფთ, მე უგულუბელმყოფს; ხოლო ვინც მე უგულუბელმყოფს, უგულუბელყოფს მას, ვინც მომავლინა მე. და სამოცდაათი სიხარულით დაბრუნდა და ამბობდა: უფალო, ეშმაკნიც კი გვემორჩილებიან შენი სახელით. ხოლო მან უთხრა მათ: მე ვიხილავდი სატანას, ვითარცა ელვას, ზეციდან ჩამოვარდნილს. აჰა, მე გაძლევთ თქვენ ხელმწიფებას, რათა დათრგუნოთ გველები და მორიელები და მტრის მთელი ძალა; და ვერაფერი ვერ გივნებთ. თუმცა ამით ნუ გაიხარებთ, რომ სულები გემორჩილებიან; არამედ უფრო იმით იხარეთ, რომ თქვენი სახელები ზეცაში არის დაწერილი. იმ ჟამს იესომ სულით გაიხარა და თქვა: გაქვთ შენ, მამაო, ცისა და მიწის უფალო, რადგან დაუმაღლე ესენი ბრძენთა და გონიერთა და გამოუცხადე ჩვილთ; ჰოი, მამაო, რადგან ასე იყო სათნო შენს წინაშე. ყოველივე გადმოცემული მაქვს ჩემი მამისაგან; და არავინ იცის, ვინ არის ძე, თუ არა მამამ; და ვინ არის მამა, თუ არა ძემ და იმან, ვისაც ძე იწივებს, რომ გამოუცხადოს. და მიიქცა თავისი მოწაფეებისკენ და ფარულად უთხრა: ნეტარ არიან თვალნი, რომელნიც ხედავენ იმას, რასაც თქვენ ხედავთ. რადგან გეუბნებით თქვენ, რომ მრავალ წინასწარმეტყველსა და მეფეს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და ესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს. ლუკა 10:15–24.

კვლავაც, კურთხევის კონტექსტი, რომელიც ეხება მათ, ვისაც აქვს უპირატესობა იხილონ ის, რისი ხილვაც მართალთ სურდათ, დაკავშირებულია აღთქმით რჩეულ ხალხთან, რომელთაც გვერდს უვლიან და რომელნიც არ ისურვებენ „მოსმენას“. და უაიტი მიუთითებს ქრისტეს მიერ კაპერნაუმის დაგმოზაზე, რაც დიდი ნათლის უარყოფის სიმბოლოა, და მან ადვენტიზმს განსაკუთრებული ხაზგასმით გაუსვა ხაზი, როდესაც საყვედური ადვენტიზმის წინააღმდეგ [ფრჩხილებში] განათავსა.

„ღვთის შვილებად აღმსარებელთა შორის რამდენად მცირედ გამოჩნდებულა მოთმინება, რამდენი მწარე სიტყვა თქმულა, რამდენი გმობა წარმოთქმულა მათ წინააღმდეგ, ვინც ჩვენს სარწმუნოებას არ ეკუთვნის. მრავალს სხვა ეკლესიებს მიკუთვნებული ადამიანები დიდ ცოდვილებად შეურაცხავს, მაშინ როცა უფალი მათ ასე არ უყურებს. ისინი, ვინც სხვა ეკლესიების წევრებს ასე უყურებენ, საჭიროებენ, რომ ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ დაიმდაბლონ თავი. ისინი, ვისაც ისინი სჯიან, შესაძლოა მხოლოდ მცირე ნათელი, მცირედი შესაძლებლობები და უპირატესობანი ჰქონოდათ. მათ რომ ის ნათელი ჰქონოდათ, რომელიც ჩვენს ეკლესიათა მრავალ წევრს ჰქონდა, შესაძლოა ბევრად უფრო დიდი წარმატებით დაწინაურებულიყვნენ და თავიანთი რწმენა სამყაროსათვის უკეთ წარმოედგინათ. მათ შესახებ, ვინც თავიანთი ნათლით იკვეხნის და მაინც მასში ვერ დადის, ქრისტე ამბობს: „მაგრამ მე გეუბნებით თქვენ: სამსჯავროს დღეს ტვიროსისა და სიღონისათვის უფრო ასატანი იქნება, ვიდრე თქვენთვის. და შენ, კაპერნაუმი [მეშვიდე დღის ადვენტიტისტო, რომელთაც დიდი ნათელი გქონდათ], რომელიც ცამდე ამაღლებულხარ [უპირატესობათა მხრივ], ჯოჯოხეთამდე იქნები დამხობილი; რადგან შენში ქმნილი ძლევამოსილი საქმეები სოდომში რომ ქმნილიყო, იგი დღემდე დარჩებოდა. მაგრამ მე გეუბნებით თქვენ, რომ სამსჯავროს დღეს სოდომის ქვეყნისათვის უფრო ასატანი იქნება, ვიდრე შენთვის.“ იმ დროს იესომ მიუგო და თქვა: „გმადლობ შენ, მამაო, ცისა და მიწის უფალო, რადგან ესენი დაუმაღლე ბრძენთა და გონიერთა [საკუთარი შეფასებით] და ჩვილებს გაუმაღლენ.“

„და ახლა, რადგან თქვენ ჩაიდინეთ ყოველივე ეს საქმე, ამბობს უფალი, და მე გელაპარაკებოდით, დილაადრიან ვდგებოდი და ვლაპარაკობდი, მაგრამ თქვენ არ ისმენდით; და მოგიწოდებდით, მაგრამ თქვენ არ მპასუხობდით; ამიტომაც მოვექცევი ამ სახლს, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, რომელზედაც თქვენ ამყარებთ ნდობას, და იმ ადგილს, რომელიც მოგეცით თქვენ და თქვენს მამებს, ისე, როგორც მოვექციე შილოს. და მოგიშორებთ ჩემი სახიდან, როგორც მოვიშორე ყველა თქვენი ძმა, ეფრემის მთელი თესლი.“ Review and Herald, August 1, 1893.

ადვენტიზმში აღსრულებული „ძლევამოსილი საქმეები“ ის საქმეები იყო, რომელთა ხილვასა და მოსმენას მართალნი და წინასწარმეტყველნი ნატრობდნენ. ეს ძლევამოსილი საქმეები წარმოდგენილი იყო 1843 და 1844 წლების ისტორიაში, როცა შუალამის ძახილის უწყება იქადაგებოდა. ადვენტიზმმა უარყო თავისი ისტორია, განსაკუთრებით კი 1843 და 1844 წლების ისტორია — ისტორია, რომელიც იწყება და მთავრდება იმედგაცრუებით, და ამავე დროს ისტორია, რომელიც განკუთვნილი იყო იმისათვის, რომ ისინი ახალქმნილ მიწამდე ეხელმძღვანელა.

„ბილიკის დასაწყისში მათ უკან დაყენებული ჰქონდათ კაშკაშა ნათელი, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო „შუალამის ძახილი“. ეს ნათელი ბილიკის მთელ სიგრძეზე ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულიყვნენ.

„თუ ისინი თვალს იესოზე აეფიქსირებდნენ, რომელიც სწორედ მათ წინ იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდა, ისინი უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგიერთნი დაიღალნენ და ამბობდნენ, რომ ქალაქი ძალზე შორს იყო და ისინი მოელოდნენ,

რომ აქამდე უკვე შესულნი იქნებოდნენ მასში. მაშინ იესო ამხნევებდა მათ თავისი დიდებული მარჯვენა ხელის აღპყრობით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა ნათელი, რომელიც ადვენტურ ჯგუფს ზემოდან გადაეფინებოდა, და ისინი შეჰღაღადებდნენ: „ალილუია!“ სხვებმა კი დაუფიქრებლად უარყვეს მათ უკან მყოფი ნათელი და ამბობდნენ, რომ მათ ასე შორს ღმერთი არ გამოუძღვა. მათ უკან მყოფი ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრული წყვდიადით დატოვა, და ისინი წაბორძიდნენ, დაკარგეს სამიზნეც და იესოც თვალთახედვიდან, და ბილიკიდან დაბლა, ქვემოთ მყოფ ბნელ და ბოროტ სამყაროში გადაიჩეხნენ.“ *Early Writings*, 15.

რასაც ახლა იუდას ტომის ლომი ხსნის ბეჭედს, არის 1843 და 1844 წლების ისტორია. „შვიდი ქუხილი“ აღნიშნავს 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდს, მაგრამ ეს პერიოდი შეიცავს მეტად განსაკუთრებულ ისტორიას, რომელიც აღთქმის ისტორიის დასაბამიდანვე იყო წინასახედ ნაჩვენები. ყოველი რეფორმატორული მოძრაობა ერთმანეთის პარალელურია და იმავე ნიშნულებს ატარებს. ისინი რომ ერთმანეთისგან განსხვავდებოდნენ, სატანა თითოეული რეფორმატორული მოძრაობისთვის თავდასხმის განსხვავებულ გეგმას შექმნიდა, მაგრამ იგი ამას არასოდეს აკეთებს.

„მაგრამ სატანა უქმად არ იყო. ახლა მან სცადა ის, რასაც ყველა სხვა რეფორმატორულ მოძრაობაში ცდილობდა,—ხალხის მოტყუება და დაღუპვა იმით, რომ ჭეშმარიტი საქმის ნაცვლად ყალბი შეეთავაზებინა მათთვის. როგორც ქრისტიანული ეკლესიის პირველ საუკუნეში იყვნენ ცრუ ქრისტიები, ასევე მეთექვსმეტე საუკუნეშიც აღდგნენ ცრუ წინასწარმეტყველები.“ *The Great Controversy*, 186.

ამ მონაკვეთის არსებითი აზრი, იმ საერთო უწყების თვალსაზრისით, რომელსაც ჩვენ ვაზიარებთ, ის არის, რომ როდესაც ადვენტიზმმა შეწყვიტა პროტესტანტიზმის მოსასხამის ტარება და ის მთლიანად ჩამოერთვა 2001 წლის 11 სექტემბერს, ისინი კვლავაც ამტკიცებენ, რომ სწორედ ისინი არიან ნეშტთა მოძრაობა, რომელიც მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ღაღადს აცხადებს. თუმცა ისინი ყალბი არიან. თუ ვერ ცნობთ, რომელი მოძრაობა ატარებს ახლა პროტესტანტიზმის რქას, შეერთებულ შტატებში ამ ორ რქას შორის არსებულ პარალელს თითქმის შეუძლებელია ჩასწვდეთ.

1843 და 1844 წლების ისტორია წარმოდგენილია ყოველ რეფორმაციულ მოძრაობაში, და ახლა ჩვენ გამოვიყენებთ ძველი ისრაელის დასაწყისს, როგორც ღვთის რჩეული ხალხისა, და ისრაელის დასასრულს, როგორც ღვთის რჩეული ხალხისა, რათა იმავეს ილუსტრირება მოვახდინოთ თანამედროვე ისრაელთან მიმართებით, 1843-სა და 1844-ზე გამახვილებული ყურადღებით, როგორც ეს წარმოდგენილია რეფორმატორული მოძრაობების თითოეულ ხაზში.

მოსემ იწინასწარმეტყველა, რომ უფალი აღადგენდა მის მსგავს წინასწარმეტყველს, და ეს წინასწარმეტყველი იყო იესო. ლუკა „საქმეებში“ ადასტურებს, რომ იესომ აღასრულა მოსეს წინასწარმეტყველება.

უფალი, შენი ღმერთი, აღგიდგენს შენ წინასწარმეტყველს შენივე წიაღიდან, შენს ძმათაგან, ჩემს მსგავსს; მას უსმინეთ. მეორე რჯული 18:15.

იესო არის ის წინასწარმეტყველი, რომელსაც ჩვენ უნდა ვუსმინოთ.

რადგან მოსემ ჭეშმარიტად უთხრა მამებს: „წინასწარმეტყველს აღგიდგენთ უფალი, თქვენი ღმერთი, თქვენს ძმათაგან, ჩემს მსგავსად; მას უსმინეთ ყველაფერში, რასაც კი გეტყვით თქვენ. და იქნება ასე: ყოველი სული, რომელიც არ ისმენს იმ წინასწარმეტყველს, მოისპობა ხალხიდან.“ დიახ, სამუელიდან მოყოლებული ყველა წინასწარმეტყველმაც, და მათაც, ვინც მის შემდეგ მოვიდნენ, რამდენმაც ილაპარაკეს, აგრეთვე იწინასწარმეტყველეს ამ დღეების შესახებ. თქვენ ხართ წინასწარმეტყველთა შვილნი და იმ აღთქმისა, რომელიც ღმერთმა დაუდო ჩვენს მამებს, როცა აბრაამს უთხრა: „და შენს თესლში იკურთხება დედამიწის ყველა ტომი.“ თქვენთან პირველად ღმერთმა, აღადგინა რა თავისი ძე იესო, მოავლინა იგი თქვენს საკურთხებლად, რათა ყოველი თქვენგანი მოაქციოს თავის ურჯულოებათაგან. საქმეები 3:22–26.

ქრისტეს რეფორმის ხაზი იწყება დასასრულის ჟამს, როგორც ყველა რეფორმის ხაზი იწყება. ქრისტეს დღეებში „დასასრულის ჟამი“ იყო მისი შობა. წმინდა წერილი მიუთითებს, რომ მისი შობისას მოხდა ცოდნის გამრავლება, დანიელის წიგნში მოცემული „დასასრულის ჟამის“ განსაზღვრების შესაბამისად. იქნებოდნენ ეს მწყემსები, აღმოსავლეთიდან მოსული ბრძენნი, განრისხებული ჰეროდე, თუ ტამარში მყოფნი ანნა და სიმონი — მისი შობისას ცოდნის გამრავლება მოხდა. იმ მომენტიდან იუდეველთა ეკლესიის ხელმძღვანელობა გვერდის ავლით იქნა დატოვებული. განქორწინება თანდათანობითი იყო, მაგრამ დაიწყო იმ უწყების უარყოფით, რომელიც დასასრულის ჟამს გაიხსნა.

„კაცებმა ეს არ იციან, მაგრამ ეს ამბავი ზეცას სიხარულით ავსებს. უფრო ღრმა და უფრო ნაზი ინტერესით ნათლის სამყაროდან წმიდა არსებები დედამიწისკენ მოიზიდებიან. მთელი ქვეყნიერება მისი თანდასწრებით უფრო ნათელია. ბეთლემის ბორცვთა ზემოთ ანგელოზთა უთვალავი სიმრავლეა შეკრებილი. ისინი ნიშნას ელოდებიან, რათა ქვეყნიერებას სასიხარულო უწყება აუწყონ. ისრაელში წინამძღოლები თავიანთი რწმუნების ერთგულნი რომ ყოფილიყვნენ, მათ შეეძლოთ იესოს შობის გახარებაში მონაწილეობის მიღება. მაგრამ ახლა ისინი გვერდს არიან ავლილნი.“ The Desire of Ages, 47.

ადვენტიზმის ხელმძღვანელობა გვერდით იქნა ჩავლილი 1989 წელს, როცა აღსრულდა დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლი. „აღსასრულის ჟამი“ მოსეს ისტორიაში, რომელიც იესოს წინასახედ წარმოადგენდა, იყო მისი შობა, როცა მისმა ოჯახმა და შემდგომ ფარაონის ასულმა მიიღო ცოდნის ზრდა ჩვილ მოსეზე. მისი სახელი, რასაკვირველია, ნიშნავს „წყლიდან გამოხსნილს“, ხოლო იესო ნიშნავს „იეჰოვა იხსნის“.

„დასასრულის ჟამის“ შემდეგ ყველა რეფორმის ხაზი წარმოაჩენს იმ მომენტს, როდესაც იმ კონკრეტულ ისტორიაში გამრავლებული ცოდნა ფორმდება უწყებად, რომელიც შეიძლება მოწმედ აღიმართოს იმ თაობის წინაშე, რომელსაც პასუხი მოეთხოვება იმ ნათლისთვის, რომელიც დასასრულის ჟამს გაიხსნა.

იოანე ნათლისმცემელმა ფორმალურად ჩამოაყალიბა ქრისტეს გზავნილი, და მოსეს გზავნილი ფორმალურად ჩამოაყალიბდა მისი მეორმოცე წლისას, როცა მან სცადა ისრაელის დახსნა ეგვიპტიდან საკუთარი ძალით. ეგვიპტიდან გამოხსნის გზავნილი ახლა უკვე საჯარო ჩანაწერში იყო.

ორმოცი წლის შემდეგ მოსეს უწყება ძალით აღიჭურვა ცეცხლმოდებულ ბუჩქთან და თან ახლდა ღვთაებრიობის ორი ნიშანი, წარმოდგენილი კვერთხით, რომელიც გველად გადაიქცა, და კეთროვანი ხელით, რომელიც მოსემ თავისი უბიდან გამოიღო. იესოს უწყება ძალით აღიჭურვა მისი ნათლობისას, რომელსაც თან ახლდა ღვთაებრიობის ორი ნიშანი — მამის ხმა და სულიწმიდა. მომდევნო გზამკვლევი ნიშანი ორივე ისტორიაში წარმოადგენს პირველ იმედგაცრუებას, დაყოვნების ჟამს, მეორე ანგელოზის მოსვლას, ანუ 1843 წელს.

იმედგაცრუება მოსეს ხაზში მისი ცოლით იყო წარმოჩენილი, როდესაც ანგელოზი ჩამოვიდა მოსეს მოსაკლავად იმის გამო, რომ მან თავისი ვაჟი არ წინადაცვითა. შიშით ციფორამ თავად აღასრულა ეს წესი მათ ვაჟზე. მოსეს დაავიწყდა თავისი ვაჟის წინადაცვეთა! აღთქმის სწორედ ის ნიშანი, რომელიც აბრაამს მიეცა, მოსეს დავიწყებული ჰქონდა. მამა აბრაამმა წინასწარ წარმოაჩინა ებრაელთა ეგვიპტეში ტყვეობა და იქიდან მათი გამოხსნა, და მისი წინასწარმეტყველება სწორედ მოსეს მეშვეობით უნდა აღსრულებულიყო; ხოლო მოსეს დაავიწყდა თავისი ვაჟის წინადაცვეთა. იმ დროს მოსემ ციფორა უკან გააგზავნა, რათა მამასთან დარჩენილიყო გამოხსნის შემდეგამდე. იგი მიდიანში დაყოვნდა, ვიდრე მოსემ ისრაელის ძენი წითელი ზღვის წყალში გაატარა, რასაც, როგორც მოციქული პავლე გვამცნობს, ნათლობის სახედ ეძლევა, სწორედ იმ წესისა, რომელმაც წინადაცვეთა შეცვალა. ნუ გამოგრჩებათ ეს საკითხი. გზის ნიშნულის მოსვლა, რომელიც მოსეს ისტორიაში მეორე ანგელოზს წარმოადგენს, ის გზის ნიშნული, რომელიც ამ ისტორიაში პირველ იმედგაცრუებას წარმოშობს, იყო აბრაამის ღმერთთან აღთქმითი ურთიერთობის უმთავრესი წესის უარყოფა.

ქრისტეს გზაზე პირველი იმედგაცრუება იყო ლაზარეს სიკვდილი; მართასა და მარიამს მტკიცედ სწამდათ, რომ ეს არ მოხდებოდა, იესოს რომ არ დაეყოვნა, ვიდრე ლაზარე უკვე ოთხი დღე მკვდარი იქნებოდა. ის იმედგაცრუება, რომ იესომ დაუშვა თავისი ახლო მეგობრის, ლაზარეს, სიკვდილი და სამარხში ხრწნა, უზომო იყო არა მხოლოდ ორი დისთვის, არამედ მოწაფეთათვისაც. თუმცა ლაზარეს აღდგომა ქრისტეს მთელი მსახურების ბეჭედი გახდა.

„ლაზარესთან მისვლაში დაყოვნებით ქრისტეს ჰქონდა მოწყალების განზრახვა მათ მიმართ, ვისაც იგი არ ჰქონდა მიღებული. იგი შეეცდნენ, რათა ლაზარეს მკვდრეთით აღდგენით თავისი ჯიუტი, ურწმუნო ხალხისთვის მიეცა კიდევ ერთი მტკიცებულება იმისა, რომ თვითონ იყო სწორედ „აღდგომა და სიცოცხლე“. მას არ სურდა სრულად დაეთმო ყოველგვარი იმედი ხალხისათვის — ისრაელის სახლის ღარიბი, გზააზნეული ცხვრებისათვის. მათი მოუწიანებლობის გამო მისი გული იმსხვრეოდა. თავისი მოწყალებით მან განიზრახა, მიეცა მათთვის კიდევ ერთი მტკიცებულება იმისა, რომ იგი იყო აღმდგენი, ის, ვინც მხოლოდ ერთს შეეძლო

სიცოცხლე და უკვდავება გამოეჩინა ნათლად. ეს უნდა ყოფილიყო ისეთი მტკიცებულება, რომელსაც მღვდლები ვერ დაამახინჯებდნენ თავიანთ განმარტებაში. სწორედ ეს იყო მიზეზი მისი დაყოვნებისა ბეთანიაში წასვლაში. ეს გვირგვინოსანი სასწაული — ლაზარეს აღდგინება — უნდა გამხდარიყო ღვთის ბეჭედი მის საქმეზე და მის განცხადებაზე ღვთაებრიობის შესახებ.“ ქრისტეს მისწრაფება, 529.

ღვთის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა ილუსტრირებულია 1843 და 1844 წლების ისტორიაში, რადგან ჩვენთვის ცნობილია, რომ სწორედ ლაზარე უძღოდა ქრისტეს იერუსალიმში ტრიუმფალური შესვლისას. ტრიუმფალური შესვლის ისტორია არის ის ისტორია, რომელსაც და უაითი იყენებს 1843 და 1844 წლების შუალამის ღაღადის საილუსტრაციოდ. ეს იყო ქრისტეს შესახებ გაუგებრობა — რომ მას ღმერთის შემოქმედებითი ძალით მკვდართა აღდგენის ძალაუფლება ჰქონდა. მარიამმა და ელისაბედმა აღიარეს, რომ იცოდნენ: იესოს ჰქონდა ძალა, უკანასკნელი საყვირის ჟამს აღედგინა ლაზარე, მაგრამ ვერ ხედავდნენ, რომ მას ნამდვილად ჰქონდა ძალა, აღედგინა იგი მაშინვე, იქვე. ისინი უარყოფდნენ სწორედ იმ ჭეშმარიტებას, რომლის სადემონსტრაციოდაც იგი მოვიდა თავის ნათლობაზე და სიკვდილში — მისი პირადი სამწელიწად-ნახევრიანი მსახურების დასაწყისსა და დასასრულში. მათ ვერ დაინახეს, ვიდრე საფლავის ქვა არ გადაიგორა, ისევე როგორც მოგვიანებით მისი ხელი მოცილდებოდა 1843 წლის ჩარტის ზოგიერთ რიცხვში დაშვებულ შეცდომას.

მოსემ, მას შემდეგ, რაც ციფორა მოაშორა ფარაონთან მოსალოდნელ ბრძოლას, შეხვდა თავის უფროს ძმას, აარონს, და ეს ორი მაცნე გაემართა ეგვიპტისკენ, მეორე ანგელოზის უწყების წარმომადგენლებად. ვიდრე ეგვიპტეს რაიმე წყლულები მოევიდნებოდა, მოსემ გააფრთხილა ფარაონი, რომ თუ ის არ გაუშვებდა ისრაელს, ღვთის პირმშოს, რათა გამოსულიყო და ეცა თაყვანი, მაშინ ღმერთი მოსპობდა ეგვიპტის პირმშოს.

და უთხრა უფალმა მოსეს: როცა ეგვიპტეში დაბრუნდები, იხილე, რომ ფარაონის წინაშე მოახდინო ყველა ის სასწაული, რომელიც შენს ხელში ჩავდე; მაგრამ მე გავუქვავებ მას გულს, რათა არ გაუშვას ხალხი. და უთხარი ფარაონს: ასე ამბობს უფალი: ისრაელი ჩემი ძეა, ჩემი პირმშო. და მე გეუბნები შენ: გაუშვი ჩემი ძე, რათა მემსახუროს მე; და თუ უარს იტყვი მის გაშვებაზე, აჰა, მოვკლავ შენს ძეს, შენს პირმშოს. გამოსვლა 4:21–23.

შუალამის ძახილი იყო წინასწარმეტყველება, რომელიც მომავალში აღსრულდებოდა.

„ისრაელის ეგვიპტიდან დახსნისას პირმშოთა მიძღვნა კვლავ ბრძანებულ იქნა. როდესაც ისრაელის ძეები ეგვიპტელთა მონობაში იყვნენ, უფალმა მოსეს უბრძანა, წასულიყო ეგვიპტის მეფე ფარაონთან და ეთქვა: „ასე ამბობს უფალი: ისრაელი ჩემი ძეა, ჩემი პირმშო; და გეუბნები შენ: გაუშვი ჩემი ძე, რათა მემსახუროს მე; ხოლო თუ უარს იტყვი მის გაშვებაზე, აჰა, მოვკლავ შენს ძეს, შენს პირმშოს.“ გამოსვლა 4:22, 23.

მოსემ თავისი უწყება გადასცა; მაგრამ ამაყი მეფის პასუხი იყო: „ვინ არის უფალი, რომ მის ხმას დავემორჩილო და ისრაელი გაუშვა? მე არ ვიცნობ უფალს და არც ისრაელს გავუშვებ.“ გამოსვლა 5:2. უფალი თავისი ერისთვის ნიშნებითა და სასწაულებით მოქმედებდა და ფარაონს საშინელ სასჯელებს უგზავნიდა. ბოლოს

დამღუპველ ანგელოზს ებრძანა, რომ ეგვიპტელთა შორის მოეკლა ადამიანისაც და პირუტყვისაც ყოველი პირმშო. რათა ისრაელიანები დაზოგილიყვნენ, მათ მიეთითათ, თავიანთი კარის წირთხლებზე დაესვათ დაკლული კრავის სისხლი. ყოველი სახლი უნდა მონიშნულიყო, რათა, როცა ანგელოზი სიკვდილის მისიით მოვიდოდა, ისრაელიანთა სახლებს გვერდი აევიღო.“ — The Desire of Ages, 51.

ფარაონისადმი მიმართული შუალამის ღაღადის უწყება მის ამბოხებაზე საპასუხოდ პირმშოთა სიკვდილს აღნიშნავდა. როგორც კი ეს უწყება ჩანაწერში შევიდა, ეგვიპტეს მოევლინა წყლულები, რომლებიც 1844 წლის ზაფხულში შუალამის ღაღადის ძალას წარმოადგენდნენ. შუალამის ღაღადის უწყებამ 1844 წლის ზაფხულში მოქცევის ტალღასავით გადაუარა მთელ ქვეყანას. წყლულებმა გადაუარეს ეგვიპტეს, და როდესაც პირმშოთა აღთქმული სიკვდილი დადგა, შუალამისას მთელ ეგვიპტეში ისმოდა ღაღადი.

და მოსემ თქვა: ასე ამბობს უფალი: შუალამის ჟამს გამოვალ ეგვიპტის შუაგულში; და მოკვდება ყოველი პირმშო ეგვიპტის ქვეყანაში, ფარაონის პირმშოდან, რომელიც მის ტახტზე ზის, ვიდრე მხევლის პირმშომდე, რომელიც წისქვილის უკან არის; და პირუტყვის ყოველი პირმშოც. და იქნება დიდი ღაღადი ეგვიპტის მთელ ქვეყანაში, რომლის მსგავსი არ ყოფილა და აღარც იქნება. გამოსვლა 11:4–6.

ქრისტეს იერუსალიმში დიდებით შესვლამ გოლგოთის ჯვრამდე მიიყვანა, ხოლო ქრისტეს მოწაფეებმა და მისმა სხვა მიმდევრებმა განიცადეს დიდი იმედგაცრუება.

„ჩვენი იმედგაცრუება ისეთი დიდი არ ყოფილა, როგორც მოწაფეთა. როდესაც კაცის ძე დიდებით შევიდა იერუსალიმში, მათ მოელოდათ, რომ იგი მეფედ ეკურთხებოდა. ხალხი მთელი იმ შემოგარენიდან მოაწყდა და ღაღადებდა: ‘ოსანა დავითის ძეს!’ ხოლო როდესაც მღვდლებმა და უხუცესებმა იესოს სთხოვეს, დაედუმებინა სიმრავლე, მან განაცხადა, რომ თუ ისინი დადუმდებოდნენ, თვით ქვებიც კი შეღაღადებდნენ, რადგან წინასწარმეტყველება უნდა აღსრულებულიყო. და მაინც, რამდენიმე დღეში სწორედ ამ მოწაფეებმა იხილეს თავიანთი საყვარელი მოძღვარი, რომელიც, როგორც სწამდათ, დავითის ტახტზე უნდა მეფობდა, გაწოლილი სასტიკ ჯვარზე დამცინავ და შეურაცხყოფელ ფარისეველთა ზემოთ. მათი მაღალი სასოებანი გაცრუვდა და სიკვდილის სიბნელემ გარემოიცვა ისინი.“ Testimonies, volume 1, 57, 58.

მოწაფეთა და მილერიტთა დიდი იმედგაცრუებაც წარმოდგენილია იმით, რომ ებრაელები ფარაონის ლაშქარსა და წითელ ზღვას შორის იყვნენ მომწყვდეულნი.

„ჩვენზე ანათებს წარსული საუკუნეების დაგროვილი ნათელი. ისრაელის დავიწყების ჩანაწერი შენარჩუნებულია ჩვენი განსანათლებლად. ამ ჟამს ღმერთმა ხელი მიჰყო, რათა ყოველი ერიდან, ტომიდან და ენიდან მოუყაროს თავი თავისთვის ხალხს. ადვენტურ მოძრაობაში მან იმოქმედა თავისი სამკვიდროსათვის, როგორც მოქმედებდა ისრაელიანთათვის, როდესაც ეგვიპტიდან გამოჰყავდა ისინი. 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებაში მისი ხალხის რწმენა გამოიცადა, როგორც ებრაელთა რწმენა წითელ ზღვასთან“. Testimonies, volume 8, 115, 116.

მნიშვნელოვანია დავინახოთ, რომ როდესაც ქრისტე იერუსალიმში შევიდა, იმ ჟამის შთაგონებამ ქების ისეთი აღმოფრქვევა წარმოშვა, რომლის დადუმებასაც ფარისევლები ცდილობდნენ. ქების გუნდის გულისგული იყო მითითება იმაზე, რომ იესო დავითის ძეა — სწორედ ის სიმბოლო, რომელიც ქრისტემ გამოიყენა თავის სიტყვიერ ურთიერთობათა დასასრულის აღსანიშნავად მოკამათე იუდეველებთან. იუდეველთათვის ყველაზე მეტად გამაღიზიანებელი იყო იმის აღიარება, რომ როდესაც იესოს დავითის ძეს უწოდებდნენ, ამით ნაგულისხმევად მიუთითებდნენ მეფე დავითის იერუსალიმში დიდებით შესვლაზე.

დავითის მიერ კიდობნის იერუსალიმში მოტანის საქმის ისტორიაში, უწყების ძალმოსილება დავითის ძალმოსილებით იყო წარმოდგენილი.

და დავითმა განაგრძო წინსვლა და დიდდებოდა, და უფალი, ცაბაოთ ღმერთი, იყო მასთან. 2 სამუელი 5:10.

ამის შემდეგ დავითმა გადაწყვიტა კიდობნის იერუსალიმში მოტანა. კიდობნის დავითის ქალაქში მოტანას, როგორც ყოველი რეფორმის ხაზში, თან უნდა ხლებოდა იმედგაცრუება. უზა, რომლის სახელი ძალას ნიშნავს, სრულად იცოდა, რომ კიდობნის შეხების უფლება არ ჰქონდა, მაგრამ მაინც ასე მოიქცა. სწორედ ის საკითხი, რომელმაც კიდობანი თავდაპირველად ტყვეობაში მიიყვანა, იყო უფლის გამოცხადებული ნებისადმი დაუმორჩილებლობა და ღვთის კიდობანთან დაკავშირებული ძალის შესახებ კადნიერებული თავდაჯერება. თუმცა უზამ, დავითის ძლიერმა კაცმა, დაუმორჩილებლობა გამოავლინა, ისევე როგორც მოსემ არ დაემორჩილა წინადაცვეთის ბრძანებას. უზა სასიკვდილოდ იქნა განგმირული, და კიდობანი იერუსალიმის გარეთ შეჩერდა, ვიდრე დავითმა არ გაიგო, რომ ისინი, ვინც უზას სიკვდილის შემდეგ იმ ადგილს ზედამხედველობდნენ, სადაც კიდობანი დარჩა, იკურთხებოდნენ. შემდეგ დავითმა კვლავ შეუდგა კიდობნის იერუსალიმში შემოტანას. როდესაც დავითი ცეკვით შედიოდა იერუსალიმში, მისმა ცოლმა დაინახა მისი სიშიშველე და ძლიერ იმედგაცრუებული დარჩა.

სამი ხაზია რეფორმატორული მოძრაობებისა, რომლებიც ერთხმად მიემართებიან 1843-სა და 1844 წელს — იმ დროის პერიოდს, რომლის ხილვასა და მოსმენას მართალნი და წინასწარმეტყველნი ნატრობდნენ. მეორე ანგელოზის მოსვლის ნიშნები, რომლებიც ამგვარად დაყოვნების ჟამსა და იმედგაცრუებას აღნიშნავს, სრულიად ადვილად შესამჩნევია. უფრო ღრმა ჭეშმარიტებები ცხადყოფს, რომ იმედგაცრუება მხოლოდ მოსეს, უზას, ან მართასა და მარიამის მხრიდან გაუგებრობა არ ყოფილა, არამედ ისეთი იმედგაცრუება იყო, რომელიც დაკავშირებული იყო ფუძემდებლური პრინციპის უარყოფასთან, და ეს პრინციპი იმავე ისტორიას უკავშირდებოდა, სადაც ეს იმედგაცრუება აღსრულდა. მოსესათვის ეს იყო წინადაცვეთის ნიშანი; უზასათვის — კადნიერება ღვთის მცნებათა მიმართ კიდობნის შესახებ; მართასა და მარიამისათვის — ქრისტეს შემოქმედებითი ძალისადმი რწმენის ნაკლებობა, ძალისა, რომელიც მკვდრეთით აღადგენს.

მოსეს შემთხვევაში მისი მსახურების სრულიად ცენტრალური თემა იყო რჩეულ ხალხთან აღთქმური ურთიერთობის დამყარება, ხოლო მოსემ დაივიწყა ამ აღთქმის ნიშანი. უზას შემთხვევაში ეს იყო სწორედ ღვთის რჯულის სიწმინდის ძირითადი პრინციპი, რომელიც კიდობანში იყო განსაზღვრებული. მართასა და მარიამის შემთხვევაში ეს იყო თვით ქრისტეს მსახურების ცენტრი, რომელიც იწყებოდა მისი ნათლითლებით და სრულდებოდა მისი სიკვდილით, დაფლვითა და აღდგომით, როგორც ეს მისი მსახურების დასაწყისში იყო წინასახიერად ნაჩვენები. 1843 წლის პირველი იმედგაცრუება გამოწვეული იყო სქემაზე მოცემულ ზოგიერთ რიცხვში დაშვებული შეცდომით, რაც აბაკუმის წინასწარმეტყველების აღსრულება იყო. ეს შეცდომა მოიცავდა მილერის მოძრაობის უმთავრეს პრინციპს — დღე ერთი წლისათვის პრინციპს.

„შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს ადვენტურ მოძრაობას 1840-იდან 1844 წლამდე, მაგრამ ამ მოძრაობის შიგნით არის 1843-იდან 1844 წლამდე ისტორია, რომელიც იწყება და მთავრდება იმედგაცრუებით, რითაც ამ ისტორიაზე აღფასა და ომეგას ხელწერა დაისმის. და სწორედ ეს ისტორიაა ის ისტორია, რომელზეც იესო და ელენ უაიტი მიუთითებენ, როგორც წმიდა ისტორიაზე, რომლის ხილვასაც მართალნი ყოველთვის ნატრობდნენ.

ის ოთხი ხაზი — მოსე, დავითი, ქრისტე და მილერიტები — ასწავლის, რომ როდესაც ათი ქალწულის იგავი სამყაროს დასასრულს კვლავ განმეორდება, იქნება არა მეორე, არამედ მესამე ანგელოზის უწყების გაძლიერება, რომელსაც მოჰყვება იმედგაცრუება, და რომელიც აყოვნების დროს იწყებს.

როდესაც პირველი ანგელოზი 1840 წლის 11 აგვისტოს ჩამოვიდა, მან დაადასტურა მილერიტების უმთავრესი წინასწარმეტყველური წესი, და მათი პირველი იმედგაცრუება უშუალოდ ამ წესთან იქნებოდა დაკავშირებული. როდესაც ეს იმედგაცრუება და დაყოვნების დრო შუალამის ღაღადში დასრულდა, ეს უწყებაც აგრეთვე დაკავშირებული იქნებოდა დღის წელიწადად მიჩნევის პრინციპთან, ისევე როგორც იმ განსაზღვრება, რომ ქრისტე 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდოდა. 1840-დან 1844 წლამდე არსებული ოთხივე ნიშნული დაკავშირებული იყო დღის წელიწადად მიჩნევის პრინციპთან.

ებრაელები დადგენილნი იყვნენ ღმერთის რჯულის მცველებად, და საკითხი, რომელიც მოსეს ხაზშია წარმოდგენილი, არის ღმერთის რჯული და დებულებები. დავითის ისტორიაშიც კვლავ ღმერთის რჯული იყო. ქრისტეს ისტორიაშიც ეს იყო ღმერთის რჯული, რადგან სისხლის დაღვრის გარეშე არ არსებობს ცოდვის მიტევება, რომელიც ცოდვილს ღმერთის რჯულით ეუწყა. ხოლო ადვენტიზმი დადგენილი იქნა არა მხოლოდ ღმერთის რჯულის, არამედ წინასწარმეტყველური სიტყვის მცველადაც.

ამგვარად, მილერიტული ისტორიის ხაზში თემა არის ღმერთის წინასწარმეტყველური წესები. ადვენტიზმის დასასრულს კვლავ საქმე იქნება წინასწარმეტყველური განმარტების წესებზე, მაგრამ 1844 წლიდან მოყოლებული წინასწარმეტყველური დრო აღარ უნდა იქნეს გამოყენებული. დასასრულის წესები დაფუძნებულია იმაზე, რომ

ალფა და ომეგა დასასრულს დასაბამიდანვე წარმოაჩენს.

როდესაც ოსმალთა უზენაესობა შეწყდა მეორე ვაის აღსრულებით, რომელიც ისლამის წინასწარმეტყველურ საქმიანობას წარმოადგენდა, შესრულდა გამოცხადების 9:15-ის სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტდღიანი წინასწარმეტყველება და დადასტურდა „დღე წლისათვის“ პრინციპი, რომელიც მილერის შრომის თვით გულს შეადგენდა.

როდესაც ისლამმა დაარტყა 2001 წლის 11 სექტემბერს, გამოცხადების 8:13-ის აღსრულებაში მესამე ვაის მოსვლა აღსრულდა, და დადასტურდა ის პრინციპი, რომელიც Future for America-ს საქმის თვით გულს წარმოადგენდა; ეს პრინციპი, მარტივად რომ ითქვას, არის ისტორიის განმეორება. ვაის საყვირის წინასწარმეტყველება, რომელიც ისლამს წარმოადგენდა, დადასტურდა, როდესაც აღსრულდა როგორც გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი 1840 წელს, ისე გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი 2001 წელს. ისტორია განმეორდა. შემდეგ მოსალოდნელი იქნებოდა იმედგაცრუება.

იმედგაცრუება დაადგინებდა დაყოვნების ჟამს. იმედგაცრუება გულს გაუტეხდა და გაფანტავდა მათ, ვინც ამ საქმეში იყო ჩართული. იმედგაცრუება აღსრულდებოდა წინასწარმეტყველების ერთ-ერთი უმთავრესი კანონის უგულებელყოფით, კერძოდ, წინასწარმეტყველების იმ უმთავრესი წესის დარღვევით, რომელიც ადვენტიზმის დასაწყისშივე დამყარდა. 2001 წლის 11 სექტემბრის ძალმოსილება ისლამთან იყო დაკავშირებული, ხოლო 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუება ისლამს შეეხებოდა. ჩვენთვის უწყებელია, რომ რაც სამუელ სნოუს და შემდგომ სხვებსაც მისცა შესაძლებლობა ეცნოთ 1844 წლის 22 ოქტომბრის თარიღი, იყო ის, რომ უფალმა თავისი ხელი მოაცილა შეცდომას, რომელიც 1843 წლის სექმაზე ზოგიერთ გამოთვლაში იყო დაშვებული. მაშინ სნოუმ და მილერიტებმა დაინახეს, რომ სწორედ ისავე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი მიიყვანა ოცდასამასწლიანი წინასწარმეტყველების აღსრულებისთვის 1843 წლის წინასწარმეტყველებამდე, შემდეგ ცნობილი გახდა, როგორც სწორედ ისავე მტკიცებულება, რომელმაც მათ 1844 წლის 22 ოქტომბრის დადგენის შესაძლებლობა მისცა.

„იესო და მთელი ზეციური მხედრობა თანაგრძნობითა და სიყვარულით შეჰყურებდა მათ, ვინც ტკბილი მოლოდინით ესწრაფოდა ეხილა იგი, ვინც მათ სულებს უყვარდათ. ანგელოზები მათ გარს ეხვივნენ, რათა მათი გამოცდის ჟამს გაემხნევიანათ. ისინი კი, ვინც უგულებელყო ზეციური უწყების მიღება, სიბნელეში იქნენ დატოვებულნი, და ღვთის რისხვა აღიგზნო მათ წინააღმდეგ, რადგან არ ისურვეს მიეღოთ ნათელი, რომელიც მან ზეციდან მოუვლინა მათ. ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იყვნენ დატოვებულნი. კვლავ თავიანთ ბიბლიებთან იქნენ მიყვანილნი, რათა წინასწარმეტყველური პერიოდები გამოეკვლიათ. უფლის ხელი ჩამოშორდა რიცხვებს და შეცდომა იქნა ახსნილი. მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა და რომ იგივე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ

წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს სრულდებოდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა. ღვთის სიტყვის ნათელმა გაანათა მათი მდგომარეობა და მათ აღმოაჩინეს დაყოვნების დრო — „თუმცა იგვიანებდეს იგი [ხილვა], დაელოდე მას.“ ქრისტეს მყისიერი მოსვლის სიყვარულში მათ მხედველობიდან გამორჩათ ხილვის დაყოვნება, რომელიც განზრახული იყო ჭეშმარიტ მომლოდინეთა გამოსავლენად. კვლავ ჰქონდათ დროის წერტილი. თუმცა დავინახე, რომ მრავალ მათგანს არ შეეძლო თავისი მძიმე იმედგაცრუების ზემოთ აღდგომა, რათა ჰქონოდათ იმ ხარისხის მოშურნეობა და ძალა, რომელიც 1843 წელს მათ რწმენას ახასიათებდა.“ *Early Writings*, 236, 237.

უნდა ველოდოთ, რომ მტკიცებულება, რომელმაც 2020 წლის 18 ივლისს ისლამის მიერ შეერთებულ შტატებზე თავდასხმის წინასწარმეტყველებამდე მიიყვანა, დაადასტურებს, რომ მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს ისლამი არის ის სასჯელი, რომელიც შეერთებული შტატების წინააღმდეგ მოაქვს, ხოლო დროის ელემენტი უკვე აღარ არის დაკავშირებული ამ მოვლენასთან.

1840 წლიდან 1844 წლამდე ისტორიის ოთხი ძირითადი გზასამნიშვნელო ნიშანი. ყოველი გზასამნიშვნელო ნიშანი დაკავშირებულია მილერის ძირითადი წესის — „დღე წელიწადისათვის“ პრინციპის — გამოყენებასთან.

2001 წლის ისტორიაში, კვირის კანონის დადგომამდე, ოთხი ძირითადი სასიგნალო ნიშანია. 2001 წლის 11 სექტემბერი ისლამი იყო. 2020 წლის 18 ივლისის არშესრულებული წინასწარმეტყველება ისლამს ეხებოდა. ყოველი სასიგნალო ნიშანი დაკავშირებულია Future for America-ის ძირითადი წესის — ისტორიის გამეორების — გამოყენებასთან. „შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს მომავალ მოვლენებს, რომლებიც თავიანთი მიმდევრობით იქნება გაცხადებული. ოთხი სასიგნალო ნიშნიდან პირველი იყო 2001 წლის 11 სექტემბერი, რომელიც მესამე ვაის აღსრულებაში ისლამის მიერ შეერთებულ შტატებზე თავდასხმას მიუთითებდა. უკანასკნელი სასიგნალო ნიშანი, რომელიც ჩვენს ისტორიაში კვირის კანონს წარმოადგენს, ისლამზე უნდა იყოს, რადგან ალფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაბამიდან წარმოაჩენს, ხოლო ალფა და ომეგა არის იგი, ვინც სწორედ ამ ისტორიისთვის „შვიდი ქუხილი“ დაბეჭდა. კვირის კანონის დროს ისლამი თავს დაესხმება შეერთებულ შტატებს.

ეს არის შვიდი ქუხილის ბეჭდების ახსნის სამი ძირითადი ელემენტიდან ერთ-ერთი, რომელიც ახლა იხსნება. როგორც კი მოსემ თავისი ისტორიის ხაზში გამოაცხადა უწყება, რომელიც შუალამის ძახილს განასახიერებდა, საბოლოო მოვლენები სწრაფად წარიმართა. ათი ზებუნებრივი, გამანადგურებელი სასჯელი, ვიდრე პირმშოთა შესახებ წინასწარმეტყველება აღსრულდებოდა და ეგვიპტეში შუალამის ძახილი წარმოშობილიყო. როგორც კი ქრისტე იერუსალიმში შევიდა, ჯვრისკენ მიმავალი სწრაფი ნაბიჯები უკვე დაწყებული იყო. როდესაც უწყება გამოცხადდა, უკან დასახევი გზა აღარ იყო. ექსეტერის ბანაკის შეკრებიდან, 1844 წლის 12 აგვისტოს, ორ თვეზე ნაკლებ დროში, წინასწარმეტყველება აღსრულდა.

და უფლის სიტყვა მომივიდა მე და მითხრა: კაცის ძეო, რა არის ეს იგავი, რომელიც გაქვთ ისრაელის ქვეყანაში და ამბობთ: დღეები იგვიანებს და ყოველი ხილვა

ფუჭდება? ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: მოვსპობ ამ იგავს და აღარ იხმარებენ მას იგავად ისრაელში; არამედ უთხარი მათ: დღეები მოახლოებულია და ყოველი ხილვის აღსრულება. რადგან აღარ იქნება აღარავითარი ამო ხილვა და მამებელი მკითხაობა ისრაელის სახლში. რადგან მე ვარ უფალი: ვილაპარაკებ, და სიტყვა, რომელსაც ვიტყვი, აღსრულდება; აღარ დაიგვიანებს; რადგან თქვენს დღეებში, ურჩო სახლო, ვიტყვი სიტყვას და აღვასრულებ მას, ამბობს უფალი ღმერთი. კვლავ მომივიდა უფლის სიტყვა და მითხრა: კაცის ძეო, აჰა, ისრაელის სახლი ამბობს: ხილვა, რომელსაც იგი ხედავს, მრავალი მომავალი დღისათვის არის, და იგი შორეულ ჟამთა შესახებ წინასწარმეტყველებს. ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: ჩემი არცერთი სიტყვა აღარ დაიგვიანებს, არამედ სიტყვა, რომელიც მე ვთქვი, აღსრულდება, ამბობს უფალი ღმერთი. ეზეკიელი 12:21–28.